

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Molt Estimat amic de l'Abadia de Sant Josep,

PER confondre els forts, Déu ha escollit els qui són febles als ulls del món; ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa. Així ningú no es pot gloriar davant Déu (1 Co, 1, 27-29).

Deia el Papa Joan Pau II el 29 de setembre de 1991: «Estimats germans, Déu va escollir i glorificar una senzilla jove camperola, d'origen humil. La va glorificar amb el poder del seu Esperit... Mireu Maria Goretti, mireu el cel on ella va arribar per haver complert heroicament els manaments, i ara es troba ja en la glòria amb els sants... És un gran goig per a l'Església i és font d'esperança per a tots nosaltres». El Sant Pare pronunciava aquestes paraules en cloure l'any commemoratiu del centenari del naixement de santa Maria Goretti.

Maria va nèixer el 16 d'octubre de 1890, a Corinaldo, província d'Ancona (Itàlia), d'una família pobra de béns terrenals però rica en fe i en virtuts: oració en comú, rosari tots els dies, i els diumenges missa i Comunió. Maria és la tercera dels set fills de Luigi Goretti i Assunta Carlini. L'endemà del seu naixement, és batejada i consagrada també a la Verge. Va rebre el sagrament de la Confirmació a l'edat de sis anys.

Al néixer el seu quart fill, Luigi Goretti, massa pobre per a poder subsistir en la pròpia regió, emigra amb tota la família a les grans planes dels camps romans, en aquell temps encara insalubres, i s'estableix a Ferriere di Conca, al servei del comte Mazzoleni. Maria, ben aviat, es manifesta com una nena intel·ligent i amb una maduresa molt precoç. No hi ha en ella ni un caprici, ni desobediència, ni cap mentida. És realment l'àngel de la família.

Va ser aquell any, de molt i esgotador treball per a Luigi. Fins que, una greu malaltia acaba amb ell en deu dies. Des d'aquest moment comença un llarg calvari per l'Assunta i els seus fills. Maria plora la mort del seu pare, i en moltes ocasions se la veu agenollada davant la reixa del cementiri. Podria ser que el seu papà es trobi al purgatori i, com sigui que ella no disposa de mitjans per a encarregar misses per la seva ànima, vol compensar-ho amb les pròpies pregàries. Certament, Maria no practica la bondat sense esforç. Els seus sorprenents progressos són fruit de l'oració. La seva mare diu que el rosari li era necessari, i de fet el duia sempre enrotllat a la seva mà. La contemplació del crucifix, alimenta Maria i li proporciona un intens amor a Déu i un profund horror al pecat.

“Vull a JESÚS”

Maria espera amb delit el dia que podrà rebre la sagrada Eucaristia. Era costum en aquell temps, esperar fins als onze anys. Un dia pregunta a la seva mare:

–«Mamà, quant podré rebre la Comunió?... Vull a JESÚS. –Però si encara no saps el catecisme? Tampoc saps llegir, ni tenim diners per a comprar-te el vestit, ni les sabates i el vel, i no tenim ni un moment lliure. – Doncs així mai podré prendre la Comunió, mamà! Jo no puc estar sense JESÚS! – I què vols que hi faci? No pots pas anar a la comunió sense estar ben preparada». Però Maria s'espavila i pensa com podrà preparar-se: busca i l'ajuda una persona del mateix lloc. Per fi, podrà fer la comunió! I tot el poble també l'ajuda proporcionant-li roba apropiada per la festa. És el 29 de maig de 1902... Maria rep, per fi, l'esperada Eucaristia.

És el Pa dels àngels que augmenta en Maria l'amor a la puresa. Aquell dia, pren una resolució: conservar l'angèlica virtut costi el que costi.

Un dia, després d'haver escoltat un intercanvi de frases grolleres entre un noi i una de les seves companyes, diu molt trista, a la seva mare: «Mamà, què malament parla aquesta nena! –Procura no prendre mai part en aquestes converses. –Ni pensar-ho, mamà; abans de fer-ho, preferiria...» anava a dir “morir”, però aquesta paraula queda en els seus llavis. Serà al cap d'un mes que acabarà la frase amb la veu de la seva pròpia sang...

Luigi Goretti, havia entrat al servei del comte Mazzoleni, i s'havia associat amb Giovanni Serenelli i el seu fill Alessandro. Ambdues famílies viuen en apartaments separats, només la cuina és compartida. Luigi es va penedir aviat d'aquella unió amb Giovanni Serenelli, persona molt diferent dels seus, bevedor i sense discreció en les paraules. Després de la mort de Luigi, l'Assunta i els seus fills queden baix el domini dels Serenelli. Maria, comprèn la situació i dona ple suport a la seva mare: «Ànim, mamà, no tinguis por, ja ens fem grans. En tenim prou amb que el Senyor ens concedeixi salut. La Providència ens ajudarà. Lluitarem i seguirem endavant!».

Des de la mort del seu marit, Assunta dedica tot el seu temps als treballs del camp. Ni tan sols té temps d'ocupar-se de la casa, ni de la instrucció religiosa dels fills més petits. Maria, en la mesura que pot, s'encarrega de tot. Prepara els menjars, i no s'asseu a taula fins que ha servit a tots, per a ella guarda les sobres. La mateixa delicadesa té també amb els Serenelli. Per altra banda, Giovanni, l'esposa del qual havia mort a l'hospital psiquiàtric d'Ancona, no es preocupa gens del seu fill Alessandro; jove robust, de dinou anys, groller i viciós, a qui agrada empaperar la seva habitació amb imatges eròtiques i llegir llibres indecents. Poc abans de morir Luigi Goretti pressentia ja el perill que la companyia dels Serenelli representava per als seus fills, i repetia sovint a la seva esposa: «Assunta, torna-te'n a Corinaldo!». Per desgràcia, l'Assunta està endeutada i compromesa per un contracte d'arrendament. No pot realitzar el trasllat.

Un lliiri immaculat

Degut al contacte amb la família Goretti, alguns sentiments religiosos han influït en Alessandro. A vegades s'uneix al rosari que resen en família; els dies de festa va a missa, fins i tot es confessa de tant en tant. Però, tot i això, inicia, algunes vegades, converses no del tot bones amb la innocent Maria, que al principi no ho comprèn. Més tard, al adonar-se de les intencions del noi, la jove ja sobre avís, rebutja tant l'adulació com les amenaces. Demana a la seva mare que no la deixi sola a casa, però no s'atreveix a explicar-li clarament les causes de la petició. Alessandro l'ha amenaçat: «Si li contes alguna cosa a la teva mare, et mato». L'únic recurs que li queda a Maria, és l'oració. El mateix vespre de la seva mort, Maria demana de nou a la mare, tot plorant, que no la deixi sola, però, al no rebre més explicacions, la mare creu que és un caprici de la nena i no dóna més importància a aquella reiterada súplica.

5 de juliol. A uns quaranta metres de la casa estan treballant a l'era. Alessandro duu un carro, arrossegat pels bous, fent-lo girar una vegada i una altra sobre el gra estès a l'eral. Són les tres de la tarda, Maria es troba sola a casa. Alessandro diu a l'Assunta: «vol, fer-me el favor de menar una estona els bous?» Sense res sospitar, la dona ho fa. Asseguda al llindar de la cuina, Maria aplega una camisa que Alessandro li ha donat per a cosir-la, mentre vigila a la seva germaneta Tresina, que dorm al seu costat.

«Maria!, crida Alessandro. – Què vols? – Vull que em segueixis. – Per què? – Segueix-me! – Si no em dius què vols, no et segueixo». Davant la resistència, el noi l'agarrà amb violència pel braç i l'arrossega fins la cuina, i tanca la porta. La nena crida, esverada, però el crit no arriba a fora. Alessandro, no aconsegueix que Maria se li sotmeti. Llavors li tapa la boca amb un mocador i l'amenaça amb un punyal a la mà. Maria es

posa a tremolar però no cedeix. Furiós, el noi intenta amb violència arrencar-li la roba, però Maria es desfà de la mordassa i diu cridant: «No facis això, que és pecat... Aniràs a l'infern». Poc preocupat pel judici de Déu, el jove aixeca el punyal. Li diu: «Si no et deixes, et mato». Davant la resistència de la nena, comença a donar-li ganivetades. Ella crida més: «Déu meu! Mamà!», i cau al terra. Creient-la morta, l'assassí llença el ganivet i obre la porta per fugir, però, la sent encara gemegar i torna enrere, agafa l'arma de nou i la hi clava altra vegada; després, es tanca a la seva habitació.

Catorze ganivetades ha rebut Maria. Catorze ferides greus. I perd el coneixement. Al recobrar els sentits, crida al senyor Serenelli: «Giovanni! Alessandro m'ha matat... Vingui...». Gairebé al mateix temps, despertada per l'aldarull de tot plegat, la petita Tresina llança un fort plor. Ho sent la seva mare. Espantada, diu al seu fill Mariano: «Corre a buscar a Maria; digues-li que la Tresina crida». Giovanni Serenelli entra a la casa i, al veure l'horrible espectacle que es presenta davant els seus ulls, exclama: «Assunta, i tu també, Mario, veniu!». Mario Cimarelli, un jornaler de la granja, arriba tot de presa. Arriba també la mare: «Mamà!, gemega Maria. – Què ha passat? – És Alessandro, volia fer-me mal!». Criden el metge i els gendarmes, que arriben a temps per a impedir que els veïns, molt excitats, matin l'Alessandro.

Ni una gota d'aigua!

Després d'un llarg i penós viatge amb l'ambulància, allà a les vuit de la tarda arriben a l'hospital. Els metges se sorprenden que la nena encara no hagi mort amb tantes ferides que han arribat fins al pericardi, al cor, al pulmó esquerre, al diafragma i a l'intestí. Comproven que no té cura, i criden el capellà. Maria es confessa amb tota lucidesa. Després, els metges fan les cures durant dues hores, sense adormir-la. Ni una queixa, i no para de resar i d'oferir els seus sofriments a la Santíssima Verge, Mare dels dolors. La seva mare és en tot moment a la capçalera del llit. Maria encara té forces per a consolar-la: «Mamà, estimada mamà, ara estic bé... Com estan els meus germans?».

Maria és turmentada per la molta set: «Mamà, dóna'm una mica d'aigua. – Pobra Maria meva, el metge no ho vol, seria pitjor per a tu». Estranyada, Maria diu: «Per què no puc beure ni una gota d'aigua?». Després, mira Jesús crucificat; també ell havia dit «Tinc set!»... i queda resignada. El capellà de l'hospital l'assisteix paternalment. Al moment de donar-li la sagrada Comunió, li pregunta: «Maria, perdones de tot cor al teu assassí?». Ella, penosament respon: «Sí, el perdono per amor a JESÚS, i vull que ell també vingui amb mi al Paradís. Vull que estigui al meu costat... Que Déu el perdoni, perquè jo ja l'he perdonat». Amb aquests sentiments, els mateixos que va tenir Jesucrist al calvari,

Maria rep l'Eucaristia i la Santa Unció. Serena, tranquil·la, humil amb l'heroisme de la seva victòria. S'acosta la seva fi. Els qui l'envolten poden escoltar: «Papà». Finalment, després d'una invocació a MARÍA, entra en la glòria immensa del Paradís. Era el dia 6 de juliol de 1902. Les tres de la tarda.

Perd el temps, Monsenyor

El judici d'Alessandro té lloc tres mesos després d'aquell fet dramàtic. Aconsellat pel seu advocat, fa aquesta declaració: «M'agradava. La vaig provocar dues vegades, però no vaig aconseguir res. Desesperat, vaig preparar el punyal que volia utilitzar». La sentència: trenta anys de treballs forçats. Ell escolta impassible, aparentant no sentir cap remordiment pel seu crim. A vegades se'l sent dir: «Anima't, Serenelli, dintre de vint-i-nou anys i sis mesos seràs un burgès!». Però, no és oblidat per Maria!

Uns anys més tard, Monsenyor Blandini, bisbe de la diòcesi on el noi fa presó, vol visitar l'assassí per a invitar-lo al penediment. «Perd el temps Monsenyor, diu el carceller, aquest pres no té cap remordiment!». Alessandro rep el bisbe amb mala cara. Però, de sobte, recorda el perdó de Maria en l'últim moment de la vida... recorda la bondat i la misericòrdia infinites de Déu... i es deixa vèncer per la gràcia. Quan el bisbe ha marxat, plora en la solitud de la cel·la, amb gran estranyesa dels carcellers.

Una nit, se li apareix Maria, en somnis. La veu vestida de blanc i en els jardins florits del Paradís. Profundament afectat per la visió, Alessandro escriu una carta a monsenyor Blandini: «Em sap molt de greu el crim que vaig cometre. Sóc plenament conscient que he mort a una pobra nena innocent que, fins l'últim moment, va voler salvar el seu honor. Va preferir morir abans que cedir a la meva criminal voluntat. Demano perdó a Déu públicament, i a la pobra família, per l'enorme crim que he comès. Confio obtenir també jo el perdó, com molts d'altres en el món». Degut al seu penediment i a la seva bona conducta, mereix retornar a la llibertat, quatre anys abans del compliment total de la condemna. Comença a treballar d'hortolà en un convent de caputxins; la conducta és exemplar. Al cap d'un temps, és admès en l'ordre tercera de sant Francesc.

Degut a la bona i exemplar disposició, Alessandro pot fer de testimoni en el procés de beatificació de Maria. Cosa molt delicada i penosa per a ell... però declara: «He de reparar el mal que he fet. Ara faré tot el que pugui per la seva glorificació. Tota la culpa és meva. Em vaig deixar dur per la brutal passió. Ella és una santa, una veritable màrtir. És una de les primeres al Paradís, després del que va haver de sofrir per culpa meva».

És el Nadal de 1937. Es dirigeix a Corinaldo, lloc on ara vivia l'Assunta Goretti amb els seus fills. Vol reparar

plenament... i decideix demanar perdó a la mare de la seva víctima. Arriba on és ella, i li pregunta tot plorant: «Assunta, pot perdonar-me el que he fet? – Si Maria t'ha perdonat, diu la mare amb un plor, com no podria també perdonar-te jo?». El mateix dia de Nadal, els feligresos de Corinaldo queden sorpresos i emocionats al veure com s'atansen a rebre la Comunió, un al costat de l'altre, l'Alessandro i l'Assunta.

“Mireu-la!”

Maria Goretti, canonitzada, és declarada màrtir pel Papa Pius XII el 26 de juny de 1950. La seva influència és gran encara avui dia. El Papa Joan Pau II la presenta com a un model per als joves: «La vocació a la santedat, que és vocació de tot cristià, es veu enfortida per l'exemple d'aquesta jove màrtir. Mireu-la, sobretot vosaltres els adolescents, vosaltres els joves. Sigueu capaços, com ella, de defensar la puresa del cor i del cos; esforceu-vos per lluitar contra el mal i el pecat, alimentant la vostra unió amb el Senyor per l'oració, l'exercici quotidià de la mortificació i el fidel compliment dels manaments» (29 de setembre de 1991).

L'observança dels manaments és fruit de l'amor. «L'amor a Déu i l'amor al proïsme són inseparables de l'observança dels manaments de l'Aliança», recordava el Papa en la seva encíclica *Veritatis splendor* (6 d'agost de 1993, núm. 76). *Sabem que coneixem Déu, si guardem els seus manaments. Qui afirma: Jo el conec, però de fet no guarda els seus manaments, és un mentider, i la veritat no està en ell...* Estimar Déu vol dir guardar els seus manaments (1 Jn 2, 3-4; 5, 3). És amb l'ajut de la gràcia de Déu, que és possible observar els manaments. «Déu no demana coses impossibles. Al manar-te una cosa et convida a fer el que puguis i a demanar el que no pots, i t'ajuda perquè puguis. *Els seus manaments no són feixucs* (1 Jn 5, 3), *el seu jou és suau i la seva càrrega lleugera* (cf. Mt 11, 30)» (*Concili de Trente*, sessió VI, cap. 11). L'esperança està sempre oberta per a l'home. És en la Creu salvadora de Jesús, és en el do de l'Esperit Sant i és en els sacraments (especialment en el de la Penitència i en l'Eucaristia), on el creient troba la força per a ser fidel al seu Creador, fins i tot enmig de les més grans dificultats (cf. *Veritatis splendor*, 103).

Aquest poder que té l'ajut diví es manifesta palpablement en els màrtirs. Elevant-los a l'honor dels altars, «l'Església reconeix el seu testimoniatge i declara veritable el seu judici. Amb aquest amor manifesta el més gran respecte als seus manaments, fins i tot en les circumstàncies més greus i, a més, la força de no trair-los, encara que sigui amb la intenció de salvar la pròpia vida» (*Veritatis splendor*, 91). Indubtablement, poques persones tenen ocasió de patir el martiri de la sang. No obstant, «davant les múltiples dificultats que, fins i tot en circumstàncies més ordinàries pot exigir la fidelitat a

l'ordre moral, els cristians, demanant la gràcia de Déu, són cridats a una actitud a vegades heroica. Compten amb la virtut de la fortalesa, que –com ens ensenya sant Gregori el Gran– dona la força “d’estimar les dificultats d’aquest món per arribar al goig etern”» (*íd.*, 93).

Per això el Papa no dubta en dir als joves «No tingueu por d’anar contracorrent, de rebutjar els ídols del món». I comenta: «Amb el pecat, donem l’esquena a Déu, el nostre únic bé, i escollim posar-nos al costat dels “ídols”, que ens condueixen a la mort i a la condemnaió eterna». Maria Goretti «ens encoratja a experimentar l’alegria dels pobres que saben renunciar a tot, a condició de no perdre l’única cosa absolutament necessària: l’amistat de Déu... Estimats joves, escolteu la veu de Crist que us crida, també a vosaltres, a caminar per l’estret camí de la santedat» (29 de setembre de 1991).

Santa Maria Goretti ens recorda que aquesta “estreta senda de la santedat” passa per la fidelitat en la virtut de la castedat. Actualment, amb freqüència, la castedat és objecte de burla i de menyspreu. El cardenal López Trujillo escrivia, referint-se a això: «Per algunes persones, que es troben en ambients on s’ofèn i es desacredita la castedat, viure castament pot exigir una dura lluita, sovint heroica. Amb tot, amb la gràcia de Crist, que es desprèn del seu amor d’Espòs per l’Església, tots poden viure castament, fins i tot si es troben en circumstàncies molt poc favorables» (*Veritat i sentit de la sexualitat humana*, Consell pontifical per a la família, 8 de desembre de 1995, 19).

Un llarg i lent martiri

Conservar la castedat implica rebutjar certs pensaments, frases i actes pecaminosos, així com fugir de les ocasions de pecar. «Que l’alegre infància i l’ardent joventut, aprenguin a no abandonar-se desesperadament

Santa Maria Goretti, ens aconsegueixi a tots de Déu, amb la intercessió de la Santíssima Verge i de Sant JOSEP, aquesta força sobrenatural que prefereix la mort al desordre del pecat i què, així, puguem seguir les seves lluminoses petjades amb alegria, amb energia i afany!

Amb aquests sentiments, els monjos us desitgem un bon estiu a tots.

Dom Antoine Marie, o.s.b.

Si és la primera vegada que vostè rep aquesta carta espiritual i vol seguir rebent-la, envii'ns les seves dades completes. Li agrairíem també que ens enviés adreces de persones que podrien llegir la nostra carta amb profit.

Ajudes :

- Xecs ordinaris a nom de ‘Abbaye St. Joseph de Clairval’
- Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
- Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>